

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Annou Větrovskou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2005, č. j. 64 Az 134/2004 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2004, č. j. OAM-2163/VL-20-19-2004, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdější předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly jeho obavy z možného jednání osob, kterým dluží peníze, nemožnost získat ve vlasti pracovní uplatnění, problémy s bydlením a snaha žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný shrnul, že tyto skutečnosti nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, čímž byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Žalovaný se pro nadbytečnost nezabýval podmínkami pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, ani překážkami vycestování podle § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 zákona o azylu. Dále odkázal na obsah správního spisu a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 23. 2. 2005, č. j. 64 Az 134/2004 – 16, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce žádal o udělení azylu, protože měl ve své vlasti ekonomické problémy. Žalobce však netvrdil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Krajský soud shledal, že žalovaný rozhodl správně, když žádost žalobce o udělení azylu posoudil jako zjevně nedůvodnou. Z těchto důvodů krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Namítal, že neovládá dostatečně dobře český jazyk a neorientuje se v právním řádu České republiky, proto měl být krajským soudem poučen o právu požádat o ustanovení zástupce a měl mu být ustanoven zástupce, neboť to bylo třeba k ochraně jeho práv. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud rozhodl v nepřítomnosti účastníků bez jednání, aniž stěžovateli neznalému českého jazyka řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem. Stěžovatel dále tvrdil, že správní orgán i soud vycházely jen z prohlášení stěžovatele o jeho neutěšených ekonomických poměrech a z rozsudku není zřejmé, zda byl stěžovatel dotázán na existenci dalších důvodů, případně zda a jak se k tomu vyjádřil. Stěžovatel dále požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Podotkl, že stěžovatel v průběhu azylového řízení neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Konstatoval, že krajský soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost, ani vady řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by bez dalšího musela vést ke zrušení tohoto rozsudku.

Stěžovatel namítal, že neovládá dostatečně dobře český jazyk a tím méně se orientuje v právním řádu České republiky, což bylo krajskému soudu známo, a přesto neustanovil stěžovateli zástupce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohl krajský soud z podané žaloby, psané v českém jazyce, zjistit, že stěžovatel neovládá dostatečně český jazyk. Z obsahu správního spisu navíc vyplývá, že stěžovatel v době podání žaloby pobýval v České republice již déle než dva roky, což lze vzhledem k příbuznosti českého a ukrajinského jazyka považovat za dobu dostatečnou k tomu, aby stěžovatel českému jazyku rozuměl.

Podle ustanovení § 35 odst. 7 první věta s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.

Z textu tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že zástupce může být účastníkem řízení ustanoven pouze na návrh. Vzhledem k tomu, že stěžovatel takový návrh nepodal, považuje Nejvyšší správní soud citovanou námitku stěžovatele za nedůvodnou.

Stěžovatel dále namítal, že jej krajský soud o možnosti požádat o ustanovení zástupce nepoučil.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozsah poučovací povinnosti soudu o procesních právech v soudním řízení správním je dán újmou, která by mohla postihnout účastníka řízení; to platí i o povinnosti poučit účastníka řízení o možnosti ustanovit zástupce pro řízení soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2005, č. j. 6 Ads 13/2004 – 20).

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu poučení o procesních právech a povinnostech podle § 36 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen poskytnout účastníku v takové době, kdy je to podle stavu řízení pro něj zapotřebí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 7 Azs 17/2003 – 40).

Podle ustanovení § 75 odst. 2 první věta s. ř. s. napadené výroky rozhodnutí soud přezkoumá v mezích žalobních bodů. Podle ustanovení § 71 odst. 2 poslední věta s. ř. s. žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení azylu, jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, podat ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Citovaná ustanovení jsou projevem dispoziční zásady a zásady koncentrace řízení, které znamenají, že se soud může zabývat jen těmi námitkami, které stěžovatel uplatnil proti napadanému rozhodnutí správního orgánu včas ve lhůtě k tomu stanovené zákonem. K pozdějšímu rozšíření žalobních bodů již soud nepřihlíží. Tyto zásady podle názoru Nejvyššího správního soudu současně představují limity poučovací povinnosti soudu zakotvené v ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 1. 7. 2004, lhůta k podání žaloby proto skončila dne 8. 7. 2004, tj. v den podání žaloby. Po tomto datu již nemohl ani případný soudem ustanovený zástupce účinně rozšířit žalobu o další žalobní body, krajský soud proto nebyl povinen účastníka poučit o možnosti požádat o ustanovení zástupce. Poučení stěžovatele nebylo třeba k tomu, aby stěžovatel v řízení neutrpěl újmu, ani nebylo v dané fázi řízení pro stěžovatele zapotřebí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud nepochybil, když za uvedených okolností stěžovatele nepoučil o možnosti požádat o ustanovení zástupce.

K námitce, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, aniž stěžovateli řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem, Nejvyšší správní soud uvádí, že Krajský soud v Ostravě přípisem ze dne 22. 9. 2004, č. j. 64 Az 134/2004 – 14, stěžovatele požádal o sdělení, zda souhlasí s tím, aby ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Krajský soud současně stěžovatele poučil o tom, že souhlas bude udělen také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy stěžovatel nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Citovaný přípis byl stěžovateli doručen dne 6. 10. 2004, stěžovatel však na tento přípis nereagoval a souhlas s vydáním rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání byl tedy dán nečinností stěžovatele.

Předmětný přípis byl vyhotoven v českém jazyce, neboť krajský soud neměl s ohledem na výše uvedené a vzhledem k okolnostem žádnou pochybnost o tom, že stěžovatel český jazyk ovládá.

Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že pokud středoškolsky vzdělaný stěžovatel, pobývající v P. K., převzal přípis krajského soudu, kterému nerozuměl, mohl požádat někoho ze spolubydlících nebo zaměstnanců střediska, aby mu tento přípis přeložili. Tvzení stěžovatele, že soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, aniž stěžovateli řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem, považuje Nejvyšší správní soud za nepravdivé.

Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že podle stanoviska Ústavního soudu základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočnicka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení. Základní právo

garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevyklučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard (srov. stanovisko Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st. 20/05).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelem uplatněnými důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu ze dne 15. 6. 2004 uvedl, že o azyl žádá z toho důvodu, že na Ukrajině neměl práci a bylo mu vyhrožováno. Stěžovatel na Ukrajině několika lidem dluží celkem cca 2000 USD, které měl jako výplaty svých kolegů odvézt jejich rodinám. Cestou byl však ve vlaku okraden a nebyl schopen peníze vrátit. Lidé, kterým peníze dluží, mu vyhrožovali smrtí, proto opustil Ukrajinu. Na policii se ani v případě oloupení, ani v případě výhrůžek neobrátil. Po dvou letech pobytu v České republice (od června 2002) bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, stěžovatel se nechce vrátit na Ukrajinu, proto se rozhodl vstoupit do azylového řízení. Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu stěžovatel doplnil, že k odchodu z vlasti jej dále vedla skutečnost, že neměl kde bydlet, protože má velkou rodinu. K loupeži peněz doplnil, že k ní došlo v říjnu 2001. Stěžovatel usnul ve vlaku a někdo jej během té doby okradl. Tuto skutečnost stěžovatel oznámil průvodčímu, který zavolal policii a ve vlaku byl sepsán protokol. Stěžovatel uvedl, že dlužil celkem sedmnácti lidem. Se žádostí o pomoc se nikam neobrátil, protože když mu začali vyhrožovat, okamžitě si vyřídil vízum, aby mohl odjet. Nevěděl, kde požádat o pomoc, a nevládní organizace nekontaktoval, protože by se stejně dozvěděl jen to, že musí peníze vrátit. Věřitelé měli podle stěžovatele na peníze nárok, protože on s převozem peněz souhlasil. Žádné problémy s těmito osobami by nenastaly, pokud by jim peníze vrátil. Stěžovatel dále uvedl, že na Ukrajině nejsou volná pracovní místa, proto nemohl najít zaměstnání. Podle jeho názoru by mu nepomohly ani instituce a organizace zprostředkující zaměstnání, ani změna kvalifikace, protože na Ukrajině není práce. Českou republiku zvolil stěžovatel proto, že bylo levnější vyřídít vízum sem než do jiných zemí. Od června 2002 stěžovatel žil a pracoval v Praze jako dělník, obojí nelegálně. Do azylového řízení vstoupil až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. V případě návratu na Ukrajinu se stěžovatel obává lidí, kteří mu vyhrožovali, a dále toho, že pohraničníci zjistí, že žádal o azyl, z čehož by mohl mít problémy, avšak neví jaké. Stěžovatel nikdy nebyl členem politické strany, ani jiné organizace. Na otázku, zda měl někdy problémy s ukrajinskými státními orgány, např. soudy, policií či prokuraturou, odpověděl stěžovatel ano.

Z takto zjištěného skutkového stavu, tj. především z informací poskytnutých přímo stěžovatelem, vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud. Oba shodně dospěly k tomu, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48).

Stěžovatelem uvedené důvody, tj. dluh, obava z věřitelů, nezaměstnanost, problémy s bydlením a legalizace pobytu na území České republiky, nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu, nejsou tedy z hlediska českého práva azylově relevantní.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48).

Podle ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Jednání věřitelů stěžovatele je nepochybně jednáním soukromých osob, proti kterému se stěžovatel mohl bránit u státních orgánů Ukrajiny. Vzhledem k tomu, že stěžovatel se ochrany svých práv u státních orgánů Ukrajiny nedomáhal a vyhrožování ani policii neoznámil, je zřejmé, že nelze přijmout případný argument, že Ukrajina nebyla schopna stěžovateli poskytnout potřebnou ochranu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel neuvedl, že byl nebo mohl být na Ukrajině pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Neuvedl tedy žádný azylově relevantní důvod, ani netvrdil, že byl v zemi svého původu pronásledován, proto Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu za správné a příhodné, když podmínky tohoto ustanovení byly naplněny.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval význam a kontext prohlášení stěžovatele o tom, že měl na Ukrajině problémy se státními orgány, což stěžovatel uvedl při pohovoru k žádosti o udělení azylu. V textu rozhodnutí žalovaného je naopak uvedeno, že stěžovatel na Ukrajině nikdy žádné problémy se státními orgány neměl. Pro posouzení tohoto rozporu považoval Nejvyšší správní soud za klíčové, že citované tvrzení stěžovatele neodpovídá kontextu jeho žádosti o azyl, ani uplatněným důvodům pro udělení azylu. Stěžovatel měl možnost požádat o doplnění protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu, což však neučinil. Uvedl, že se v případě návratu na Ukrajinu obává, že pohraničníci zjistí, že žádal o azyl, z čehož by mohl mít problémy, avšak neví jaké. Rovněž tato skutečnost nasvědčuje tomu, že stěžovatel na Ukrajině žádné problémy se státními orgány neměl. Uvedený rozpor mezi

obsahem správního spisu a správního rozhodnutí stěžovatel nenapadl v žalobě, ani v kasační stížnosti. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu a krajského soudu a nedosahuje takové intenzity, aby Nejvyšší správní soud mohl podle § 109 odst. 3 s. ř. s. překročit meze přezkumu dané uplatněnými důvody kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti směřující proti tomu, že správní orgán i soud vycházely jen z prohlášení stěžovatele o jeho neutěšených ekonomických poměrech a z rozsudku není zřejmé, zda byl stěžovatel dotázán na existenci dalších důvodů, případně zda a jak se k tomu vyjádřil.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.

Správní orgán vycházel z údajů získaných přímo od stěžovatele, pro jejichž posouzení žádné další podklady nepotřeboval. Správní orgán navíc nemůže suplovat stěžovatele a sám konstruovat úvahy o potenciálním ohrožení jeho osoby v zemi původu. Takovéto přenášení břemene tvrzení je nepřípustné a prakticky nerealizovatelné, neboť správní orgán nemá jinou možnost potřebné informace zjistit než právě od stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posuzoval rovněž žádost stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti směřující k tomu, aby mu byla ustanovena zástupkyně, které stěžovatel udělil plnou moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl již v okamžiku podání kasační stížnosti zastoupen advokátem a Nejvyšší správní soud neměl o této skutečnosti žádnou pochybnost, považoval žádost stěžovatele za bezpředmětnou. Za této situace pak neshledal důvodným vrátit spis Krajskému soudu v Ostravě s požadavkem na rozhodnutí o žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti, neboť podle stěžovatelem předložené plné moci ze dne 13. 4. 2005 udělil stěžovatel plnou moc Mgr. Anně Větrovské, advokátce, a to pro právní pomoc, zastupování pro účely podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 64 Az 134/2004 – 16 a řízení o ní. Stěžovatel byl v okamžiku podání kasační stížnosti zastoupen advokátem na základě plné moci, takže podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. byly splněny.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu